

sagt, ikke er motiveret i Hensynet til Sparerne og Hensynet til den Egn, hvor Sparekassen findes. Jeg skal selvfølgelig ikke indlade mig paa at sige, hvad der skal ske, men der er jo netop ved de saakaldte selvejende og selvsupplerende Institutter en Vanskelighed. Sparerne have ikke noget at sige, der er ingen Garanter, der er ingen Aktionærer; Bestyrelsen, være sig Repræsentantskabet eller Direktionen eller begge Dele tilsammen, supplerer sig selv. Interesserne falde der ikke altid sammen med Sparernes og Egnens. Maaske kunde man komme ud over det ved, at man for saadanne Institutioners Vedkommende i nogen Maade gav Indenrigsministeriet en vis Medbestemmelsesret i alt Fald i alle Spørgsmaal af Betydning, men foreløbig skal jo Kommissionen komme med Forslag. Saa vidt det staar til mig, skal det være mig kært at gøre, hvad jeg kan for, at de Bestemmelser, der maatte blive gennemførte, blive af den Art, at det bliver muligt at forebygge en saadan Overdragelse som den, der her er Tale om. Jeg kan, som sagt, ikke anse den for at være gavnlig for Egnen, ej heller formaalstjenlig. Selvfølgelig er den gavnlig for Landmandsbanken, det skal jeg ikke have noget imod, enhver har jo Pligt til at gøre sine Forretninger saa gode som muligt.

Jeg vil gerne have Lov til til Slutning at gøre nogle Bemærkninger, der maaske kunne siges at være af noget personlig Art. Der har nemlig været fremsat, jeg kunde fristes til at sige den Beskyldning, men jeg vil nu ikke bruge saa stærkt et Udtryk, jeg vil hellere sige den Tanke, at Ministeriet her spillede et Slags Dobbeltspil, idet det samtidig med, at det arbejdede paa nye Bestemmelser, sørgede for underhaanden at hjælpe det ene og det andet af de Pengeinstitutioner, der ere baade Banker og Sparekasser, saaledes at de ikke skulde komme til at lide under de nye Bestemmelser, der eventuelt ville komme. Det er selvfølgelig fuldstændig urigtigt at sige noget saadant. Ministeriet har i saa Henseende ikke paa nogen Maade søgt underhaanden at bidrage til, at saadan Overdragelse kunde finde Sted. Vi have været nødte til, om man saa vil, at finde os i det, fordi vi hverken have Magt eller Midler til at modsætte os det. At vi skulde ønske eller endog bidrage vort til, at de Banker, der tillige ere Sparekasser, og som have store Begunstigelser, efterhaanden skulde blive opslugte af de store Banker og paa den Maade undgaa de Vanskelig-

heder — som muligvis slet ikke ville komme — er selvfølgelig fuldstændig urigtigt.

Jeg haaber med disse Bemærkninger at have svaret paa Forespørgselen, og jeg gentager, at det har været mig en Tilfredsstillelse at faa Lejlighed til at gøre Rede baade for mit personlige Syn paa Sagen og for de Forhold, hvorunder vor Sparekaselovgivning har stillet Sparekasemyndighederne, først og fremmest da Indenrigsministeren, saaledes at det kommer til at ligge klart for Offentligheden, at der i den Henseende ikke har kunnet foretages andet fra Ministeriets Side, end hvad der er foretaget.

Forespørgeren (Hey): Maa jeg begynde med at sige i Anledning af den højtærede Ministers sidste Udtalelse, at de Beskyldninger, han der omtalte, kender jeg ikke. Jeg ved ikke, hvad der sigtes til, og i alt Fald har jeg ikke nogen som helst Del deri, ligesom jeg heller ikke har antydnet dem her.

I øvrigt takker jeg for den højtærede Ministers Svar. Det forekommer mig, at det var to Mænd, der talte. Den ene var en Mand, der ikke havde megen Sympati for, hvad der er sket paa Lolland, og den anden var Indenrigsministeren. De talte noget forskelligt, men begges Ord gik alligevel ud paa, at man havde egentlig ikke kunnet gøre andet, end hvad man har gjort, og man havde ikke Mulighed for at forhindre sligt. Saaledes opfattede jeg Svaret, som egentlig halvvejs beklagende, at man ikke havde kunnet gøre noget, idet man ikke havde anset sig for berettiget dertil. Og det maa jeg erkende. Man har ikke, hvad jeg ogsaa antydede, kunnet approbere disse Vedtægter, og de ere ikke approberede. Men jeg synes nok, at, jeg vil ikke sige: Indenrigsministeren, men maa jeg sige: Indenrigsministeriet har været lidt for elskværdigt overfor Lollands Sparebank, idet man jo egentlig har vist den lidt til Rette ved at sige som saa: Kære Venner, saadan skulle De ikke lave det; gaar det ikke paa den Maade, saa gaar det maaske bedre saadan og saadan. I alt Fald har jeg derved faaet Forklaring paa de to Bekendtgørelser, den ene af 13. Marts, den anden af 27. s. M. Den første var altsaa ikke saa heldig; det skulde hellere være som den af 27. Nu, det har mindre at sige, det er rent formelt. Jeg beklager imidlertid, at man ikke er gaet lidt videre, end man gik, jeg vilde gerne have haft, at man overhovedet ikke havde,